

Nødvendigt Forum

initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

NR. 100

SEPTEMBER 2025

Opposition efterlyses

Af Christian Munch,
medlem af styrelsen for Nødvendigt
Forum, sognepræst.

Den danske regering varetager formandskabet for EU's ministerråd i dette efterår. Den højtidelige åbning fandt sted i aulaen på Aarhus Universitet den 3. juli. Men bortset fra at mange af vejene i indre by i Aarhus var afspærret i den forbindelse, har vi endnu ikke hørt så meget derom.

Men vi må forstå, at det er en meget tung arbejdsbyrde for regeringen og ministrene, for i den forbindelse har statsministeren udbedt sig arbejdsro i folketinget. Ministrene, som alle har travlt med at lede møder i Bruxelles eller Luxembourg, skal helst ikke forstyrres af unødvendige forespørgselsdebatter i folketingssalen.

Der har været få protester fra oppositionen imod denne opfordring. Om den virkelig vil frede regeringen, vil vise sig, når det nye folketingsår går i gang til oktober. Det var heller ikke meget, man hørte til oppositionen under Corona-krisen. Diskussionen om grundlovsbrud og slettede Sms'er er forstummet.

Mette Frederiksen's samlingsregering, som endnu har flertal bag sig i Folketinget, levner ikke meget plads til opposition. Den ene krise følger på den anden. Krigen mellem Ukraine og Rusland kræver, at vi står sammen og at der ikke er splid. I en tale til EU-parlamentet den 8. juli tordnede den danske statsminister mod parlamentarikere, som ikke kan finde fodslag i hendes konfrontatoriske kurs mod Rusland: "Et splittet Europa er den bedste gave, I kan give Rusland." Og Mette Frederiksen sluttede sin tale: "For mig er der kun en vej frem: "Europa, Europa, Europa". Dette hørte klapsalver i salen.

Det ser svært ud for oppositionen, men det har altid været svært i Danmark for den opposition, der i mange år prøvede at arbejde imod den fortsatte integration i den Europæiske Union. Et andet syn, et ønske om en anden vej end den pågående afgivelse af national suverænitet og

overgivelse af ansvarsområder til EU-systemet, burde være en selvfølge og uproblematisk i et moderne demokratisk samfund. Ja, jeg vil sige en nødvendighed. Et sundt demokrati forudsætter, at der er diskussion, og diskussion forudsætter, at der er flere meninger, og flere meninger kræver en opposition.

Måske har vi ikke været dygtige nok; men det har heller ikke været nemt at komme til orde som EU-modstander hverken i de etablerede partier eller i pressen. I Nødvendigt Forum har det altid været vores antagelse, at vi var et talerør for et tavst mindretal, sommetider flertal, når vi stemte nej til Maastricht og Euroen. Findes denne store tavse opposition stadig væk? Er den efter mange år efterhånden bragt til tavshed? Kan den rejse sig igen?

Vi holder folketingsvalg gang på gang, og bliver ved med at stemme EU glade politikere i folketinget. "Vi har de tyranner, vi fortjener".

Autokratiske lande lukker munden på oppositionen med trusler og vold. Det gør vi heldigvis ikke hos os. Men alle steder og i alle lande, hvor man vil hævde og vedligeholde en demokratisk tradition og samtale, er det vigtigt at der er plads til en stærk og levende opposition.

NØDVENDIGT FORUM

Redaktion:

Thorkil Sohn (ansvarshavende efter loven)
Christian Munk
Lona Friborg

Adresse på redaktionen:

Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing
Tlf. 97 49 54 07, Mail: thorkil.sohn@mail.dk

Udkommer 1-2 gange årligt

Tryk og sats:

www.skabertrang.dk

ISSN 0905-4928

Foreningen Nødvendigt Forum

Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

Kontaktperson:

Thorkil Sohn
Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing
Tlf. 97 49 54 07, Mail: thorkil.sohn@mail.dk

Sekretær:

Christian Munch
Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens
Tlf. 74 87 12 26, Mail: chmu@km.dk

Kasserer:

Lona Friborg
Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens
Tlf. 75 66 73 83, Mail: lona.friborg@gmail.com

Foreningens bankkonto:

1551-9733310

Kontingent:

150 kr. årligt inklusiv abonnement.

Samtlige medlemmer i styrelsen:

Lona Friborg, Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens,
tlf. 75 66 73 83

Christian Munch, Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens,
Tlf. 74 87 12 26

Lars Paludan, Lahnsgade 21 B, st.th, 5000 Odense C,
Tlf. 21 70 93 69

Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
Tlf. 97 49 54 07

Helge Rørtoft-Madsen, Næbvej 49, 4720 Præstø,
Tlf. 26 82 55 62

Jørgen Ganshorn, Fønsskovej 38, 5580 Nr. Aaby,
Tlf. 60 91 12 00

Hans Hansen, Storegade 40, 6700 Esbjerg,
Tlf. 40 40 16 83

Jørgen Raffnsøe, Hauchsvej 15, 3000 Helsingør,
Tlf. 23 41 15 48

Hedvig Vestergaard, Hauchsvej 15, 3000 Helsingør,
Tlf. 23 41 15 48

Hjemmeside:

www.nodvendigt-forum.dk

KÆRE LÆSERE AF NØDVENDIGT FORUM

Du sidder nu med blad nr. 100 i hånden.
Vi håber, at indholdet i bladet vil tænde en ild.

I dette nummer bringer vi artikler, der bl.a. fortæller, hvad EU i virkeligheden går ud på.

Efterhånden er Nødvendigt Forum den sidste forening, hvor man kan vise sin EU-modstand, idet Folkebevægelsen nu også er lukket. I år har vi ingen støtte fået, så vi må klare os med det kontingent og den ekstra støtte, som mange medlemmer sender.

Måske bliver dette blad (nr. 100) det sidste, vi kan udgive. I lighed med året 2012 vil medlemmer af Styrelsen lægge det beløb ud, som vi mangler i at kunne få trykt og udsendt bladet.

Derfor beder vi om, at I vil betale kontingentet for 2025. Et medlemskab koster kr. 150,- om året. Du kan også indbetale et mindre beløb efter eget valg, f.eks. som støtte til porto. Men også gerne lidt ekstra på det indbetalingskort, som vi har indlagt i bladet. Beløb kan også overføres via Netbank til vor konto:

Danske Bank reg. nr. 1551 konto nr. 9733310

*På forhånd tak for alle bidrag.
Lona Friborg, landskasserer*

” Det er tilladt at citere fra bladet på betingelse af, at Nødvendigt Forum angives som kilde.

Artiklerne er udtryk for forfatterens holdninger og derfor ikke nødvendigvis identiske med foreningens holdninger. “

Til medlemmerne og andre læsere

Dette blad er Nødvendigt Forums blad nr. 100, som vi håber kan bidrage med vægtige synspunkter om forholdet mellem Danmarks selvstændighed, vort folkestyre og Den Europæiske Union (EU).

Vi gør for god ordens skyld opmærksom på, at artiklerne står for skribenternes egen regning og derfor ikke nødvendigvis er fuldstændigt sammenfaldende med Nødvendigt Forums mål.

Presse og andre medier er velkomne til at citere fra bladet – både i uddrag og hele artikler – mod tydelige angivelse af bladets og forfatterens navn. Det er en betingelse, at citater, løsrevet fra hovedsagen, IKKE anvendes til at fordreje synspunkter.

Bladet udsendes som sædvanligt – ud over til vore medlemmer – også til landbrugsskoler, højskoler, alle dagblade, DR og TV2 samt alle politiske partier, danske medlemmer af EU-parlamentet og Folkeetingets Europaudvalg med flere. Naturligvis i håb om også at nå ud til personer, som måske ikke umiddelbart er enige med os; men som netop derfor bør have lejlighed til at møde vore synspunkter og argumenter.

Vi bemærker i den forbindelse, at denne udsendelse er lovlig, idet markedsføringsloven ikke omfatter politisk virksomhed. Du vil dog ikke modtage kommende eksemplarer, hvis du framelder dig på mail:

lona.friberg@gmail.com

Nødvendigt Forums virke, der først og fremmest består i at udgive nærværende blad, finansieres udelukkende af private midler.

Derfor skal vi bede Jer alle sammen om at lægge mærke til kasserens lille notits om kontingent/gave. Kun vore læsere og trofaste medlemmers bidrag kan sikre foreningens fortsatte eksistens. I øvrigt har vi efter sidste blad modtaget mange mindre og også større beløb, som vi takker for.

Vi skal i den forbindelse stærkt opfordre til, at du melder dig ind i Nødvendigt Forum (hvis du ikke allerede er medlem) for at styrke foreningen.

Og læg også i samme forbindelse gerne mærke til indkaldelsen til landsmødet på Askov Højskole søndag den 9. november 2025. Vi håber på god tilslutning og til, at flere melder sig som kandidater til landsledelsen.

Både gaver, indmeldelser og deltagelse i vort virke giver fornyede kræfter og mod til at fortsætte det, som vi i Nødvendigt Forum – og dette være sagt uden pral – mener er en uegennyttig kamp for vort lands eksistens som fri og folkestyret nation.

Der er i dette nummer indlæg fra følgende:

- Søren Søndergård, folketingsmedlem (fhv. EU-parlamentsmedlem, Folkebevægelsen mod EU)
- Aage Staun, direktør.

- Christian Munch, sognepræst (medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum).
- Adam Wagner, mag.art. i historie.
- Thorkil Sohn, cand.jur. (medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum).
- Karen Sunds, formand for "Den grønne Gruppe" i 3F-Djursland.
- Monica Papazu, mag.art.
- Redaktionen (kolofon, leder mv.)

Nødvendigt Forums formål er: *"på folkestyrets grundlag gennem oplysning at hævde Danmarks selvstændighed som frit og folkestyret land, der samarbejder mellemfolkeligt og mellemstatsligt med andre europæiske lande og med lande uden for Europa i sager af fælles betydning."*

Kort sagt, som det står på forsiden under bladets navn: *"Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed"*.

Det er klart, at dette formål betyder, at EU-modstand og EU-kritik er centralt i vort arbejde. Og altid har været det.

Vi er **mod** EU og **for** Danmarks selvstændighed, folkestyret og et frit mellemfolkeligt samarbejde.

*Med venlig hilsen
Redaktionen*

Fremtiden for EU-modstanden

EU-kritik og EU-modstand står tilsyneladende svagt lige for tiden.

Det viser sig især gennem en dominerende "main-stream-holdning" hos størstedelen af vore partier, landspolitikere og medier, herunder også ikke mindst både DR og TV2. Man råber "Europa, Europa, Europa" – men mener i praksis oftest "EU, EU, EU". Som om det er det mantra, den besværgelse, der skal redde os fra ydre fjender. Og som er det redningsbælte, der alene kan redde velfærden, vort demokrati og vor selvstændighed. Det betragtes nærmest som en selvindlysende selvfølgelighed, at sådan er det. Vi har derfor i en sjælden uhørt grad satset på en fremtidsvision, som man anser for lige så sikker som "amen i kirken". En vision, som bygger på, at EU står på et solidt fundament af enighed, beslutsomhed, solidaritet og demokrati. Og økonomisk styrke. For ikke at tale om militær kapacitet.

Men hvis man læser artiklerne i det har blad, høres en anden stemme.

Søren Søndergaard peger med rette på, at EU's økonomi viser faresignaler. Bl.a. at hvert land vil rage mest muligt til sit eget bål. Og så på de enorme gældsætninger til militær – ovenpå Coronagælden. Og de mange fejl og svindlerier med administrationen af de mange penge.

Monica Papazu peger i sin artikel – med udgangspunkt i rumænske forhold, som næsten ikke blev omtalt i danske medier – på det helt grundlæggende historiske faktum. Nemlig at imperier og unioner forgår; mens folk og nationer består. Selv om det kan tage tid. Ganske som Grundtvig

om situationen, når den fælles folkeånd fordampes: "Folket mødigt sover hen, vågner vanskeligt igen".

Adam Wagner skriver om den fare, der er ved, at det med tiden måske lykkes for EU at nå det endemål, som altid har ligget i kortene. Nemlig at få skabt en sammenslutning af alle Europas lande og en tilhørende europæisk identitet, som svækker den danske identitet så meget, at EU bliver et "faktum". Et tegn herpå er at det folkelige ønske om at ændre på EU's immigrationspolitik mere og mere viser sig ved, at synspunktet vinder frem i EU-parlamentet. I stedet for at blive et nationalt opgør. Enhver uoverensstemmelse mellem en nationalt ønsket politik og en af Unionen ført politik må for os unionsmodstandere føre til kritik af EU som sådan. Ikke en kritik af EU's politik; men et krav om udmeldelse.

Thorkil Sohn mener, at man i ildevarslen tider må se sandheden i øjnene. Og omtaler derfor de farer, der lurer i tiden, nemlig at EU (og NATO) – som vore regeringer, politikere og store dele af vort folk, har sat deres lid til – vakler. Og ovenikøbet er presset af aggression fra stormagterne. Derfor er det tid til et skift i Danmarks politik. Hvis vi skal redde vores frihed og vort folkestyre.

Karen Sunds stiller spørgsmålet om, hvem skal betale for EU's oprustning. Og påpeger, at de enorme udgifter og de store beløb, som EU optager som lån, vil betyde, at EU må have øgede indtægter. Derfor må EU have flere "egenindtægter". Og det vil presse nationalstaterne og dermed velfærden. Selv om man i Bruxelles beroliger med, at de planer man har om at få gang i produktivitet og vækst vil løse mange af problemerne. Man kommer

uvilkårligt til at tænke på H. C. Andersens digt "Konen med æggene". Så reelt ender det sandsynligvis med en afvikling af de velfærdsordninger, som de fleste danskere er født ind i.

Aage Staun har et læserbrev med i bladet, hvor han stiller spørgsmålet, om EU er et "fredens projekt". EU burde i krigen mellem Ukraine og Rusland have arbejdet for løsninger i stedet for optrapning; mener Aage. Og han peger på det mest nærliggende alternativ til EU; nemlig en nordisk union og et nordisk militært samarbejde – også af hensyn til beskyttelsen af Grønland, som USA truer.

Christian Munch peger med rette på, at et demokrati forudsætter, at der er en stærk og levende opposition til den fremherskende politik. Altså også en opposition til EU, som kommer til orde. Selv om det formelt er muligt i Danmark – heldigvis – så er det reelt vanskeligt. Dels fordi regeringen hele tiden er travlt beskæftiget med kriser og nu også EU-formandskabet. Og så har det ikke været let at komme til orde som EU-modstander i de etablerede partier og i pressen. Selv om folkeafstemningerne om afgivelse af suverænitet til EU viser os, at der var et "tavst flertal". Alene et ønske fra medier og partier om at give en opposition reel mulighed for at komme til orde kan vise den "sande tilstand" i vort folk.

En faktor, som vi desuden er opmærksomme på i Nødvendigt Forum, er, at Folkebevægelsen mod EU har lukket og slukket. Hvilket vi beklager og begræder.

Medvirkende hertil er ikke alene de hårdere vilkår for EU-modstanden, som er nævnt ovenfor. Men også det faktum, at Folkebevægelsens i høj

grad havde sin base i den venstreorienterede modstand, som især så EU som en trussel mod lønmodtagernes, miljøets, klimaets, flygtningenes og forbrugernes interesser. Selv om det i høj grad er rigtigt, skyggede det i nogen grad for selve grundvolden i EU-modstanden. Det er nemlig ikke først og fremmest en kamp for "interesser"; men en kamp for noget så gammeldags som Danmarks selvstændighed og vort folkestyre. En kamp, som derfor især blev overladt til "højrefløjen" og andre nationale kredse. Derved blev EU-modstanden i alt for høj grad polariseret i to fløje, som så med mistænkelighed på hinanden. Venstrefløjen så "fæl nationalismen" stikke sit hoved frem til højre og højrefløjen så mestendels kun "ræverød socialisme" hos venstrefløjens EU-modstandere.

I Nødvendigt Forum har vi altid ment, at vi skal stå sammen – blå og røde, sorte og hvide, mænd og kvinder, fattige og rige, unge og gamle, tykke og tynde, jyder og københavnere. Alle os, som er enige om dette ene:

Vi vil sammen kæmpe for, at vi igen kan afgøre vore meningsforskelle i København og ikke styres fra Bruxelles.

Det er nemlig nødvendigt i en situation, hvor vore dybeste værdier er truet og underkøbt. Derfor kunne kommunister og national-konservative stå sammen i Frihedsrådet under besættelsen (uden sammenligning i øvrigt med nutiden).

Nu er Nødvendigt Forum så den eneste tilbageværende tværpolitiske forening, der arbejder med EU-modstand uden specifik "politik" og partitilknytning. Men ikke på den måde, at der lægges bånd på personlige meninger om, hvorledes EU-skader os. Det er vigtigt at forstå. Derfor finder man i vort blad ofte "modstridende" indlæg. F.eks. en fagforeningsmand, der raser over, at EU "løndumper". Og så et arbejdsgiverindlæg, der handler om EU's manglende konkurrenceevne

og regelcirkus, der koster erhvervslivet milliarder. Og modsatte meninger om EU's flygtninge- og immigrationspolitik osv. Selv om disse personlige meninger ikke er Nødvendigt Forums mening, ligger de alligevel alle sammen indenfor "rammen" – "at vi vil selv bestemme". Forskelligheden er i virkeligheden et dybt udtryk for, at vi må stå sammen om hovedsagen.

På vort kommende årsmøde er der netop et forslag om at samle EU-modstanden, som skal drøftes. Om det skal være i regi af Nødvendigt Forum eller på anden måde er vel heller ikke afklaret. Men under alle omstændigheder er der brug for et "Danmarks selvstændighedsråd", hvor vi har fokus på hovedsagen.

**Nødvendigt Forums
HJEMMESIDE**

Besøg os på www.nodvendigt-forum.dk

Udgifterne stiger – det samme gør fejlraterne

Af Søren Søndergaard,
MF for Enhedslisten og tidligere
medlem af EU-parlamentet for
Folkebevægelsen (2007-14)

EU-kommissionen har fremlagt sit forslag til EU's næste 7-årige budget, som skal gælde for perioden 2028-2034. I forhold til det nuværende 7-årige budget for 2021-2027 er der tale om en realstigning på 28%.

EU's overordnede økonomistyring sker gennem et 7-årigt budget, den såkaldte "Multiannual Financial Framework" (populært forkortet til MFF). Indenfor den budgetramme udmøntes så de årlige budgetter. Forhandlingerne om MFF'en, som skal vedtages med enstemmighed, er en af de vanskeligste, fordi alle lande kæmper med næb og klør for at få deres særlige interesser tilgodeset. Både i forhold til konkrete bevillinger, men også i forhold til særlige ønsker, som landene har. Det så vi bl.a. ved de sidste MFF-forhandlinger, hvor Ungarn trak forhandlingerne ud til det sidste for at få indrømmelser på helt andre områder.

Forslaget til det næste 7-årige budget for 2028-34 blev fremlagt af EU-kommissionen i midten af juli. Forslaget lægger ikke bare op til store ændringer, men også til en rekordhøj budgetramme på 2.000 milliarder euro (cirka 15.000 milliarder kroner). Det er en foreslået stigning fra 1,1% af EU's BNI i 2021-2027 til 1,26% i 2028-35, svarende til en realstigning på 28%.

Der er en række årsager til denne stigning. Det gælder bl.a. øgede udgifter til militær, som EU-kommissionen prioriterer meget højt, og så gælder det 168 milliarder euro i afdrag og renter (!) på de fælles lån, som EU optog i forbindelse med Corona-krisen.

EU-kommissionen er klar over, at det bliver vanskeligt at få medlemslandene over en bred kam til at hæve deres medlemskontingent på det niveau, hvorfor den også foreslår en række nye egne indtægter. Der er penge, som direkte ender i EU-kassen og som derfor kan bidrage til at mindske landenes kontingentstigninger. Problemet er bare, at det stadig er de enkelte landes regeringer, som skal opkræve beløbene og som derfor risikerer vrøvl med vælgere, når f.eks. afgiften på tobak stiger, som er et af forslagene.

Den næste MFF skal efter planen vedtages i løbet af 2027 og forude venter altså et par år med hårde forhandlinger. I forhold til befolkningernes accept bliver de nok ikke gjort lettere af, at det ikke bare er udgifterne i EU, som stiger, men at det samme gør fejlraterne. Det

fremgår af Revisionsrettens nyeste årsberetning om gennemførelsen af EU-budgettet for 2023.

Lad mig starte med det positive: Revisionsretten giver en positiv erklæring vedrørende regnskaberne rigtighed. Det betyder lidt forenklet sagt, at regnskabstallene er lagt rigtigt sammen. To plus to er fire – også i EU! Og det er jo en god begyndelse. Men derefter går det bare galt. For når det gælder EU's udgifter som helhed, så afgiver Revisionsretten en negativ erklæring. Forklaringen på dette er, at et stort antal udbetalingerne er behæftet med fejl af forskellig karakter.

Dette problem er ikke af ny dato. I de seneste 30 år er det ikke lykkedes EU-regnskabet at få en ren revisorerklæring. Fejlraten har permanent ligget over de 2%, som anses for at være væsentlighedstærsklen. Men aktuelt er problemet, at fejlraten stiger dramatisk. Efter en række år med en positiv udvikling vendte det efter 2017, hvor fejlraten lå på 2,4%. I 2023 landede den på hele 5,6%, hvilket er den højeste fejlrate i 16 år. Når man ser på EU-budgettets størrelse, betyder det, at EU-udgifter på milliarder og atter milliarder af kroner er fejlbehæftede.

Når en helt berettiget kritik af dette fremføres, så lyder undskyldningen altid, at der ofte er tale om formelle fejl og at fejl ikke er det samme som svindel og svig. Det er naturligvis korrekt og alle, som har haft med EU at gøre, er helt bevidste om, at Monsieur Bureaukrat ikke har levet forgæves. Men lige så korrekt er det,

at hvor der er fejl, der øges risikoen for svindel og svig.

Det klassiske eksempel er de mange "fejl" som var med opmålingen af landmændenes jord som grundlag for udbetaling af landbrugsstøtte. Skulle der virkelig være tale om fejl, så skulle statistisk set halvdelen af jordene være opmålt for store og halvdelen for små. Men sådan var det sjovt nok ikke i de kontrolmålinger, som blev foretaget. "Fejlene" betød langt større udbetalinger end der burde være udbetalt.

Det kan selvfølgelig diskuteres om EU skal have flere penge eller om nye krav ikke burde kunne klares med omprioriteringer. Men uanset det, så kan befolkningens opbakningen ikke sikres til udgifter, der er så fejlbehæftede, at det ikke kan få en ren revisorerklæring.

At få gjort op med det bør derfor være en hovedopgave for den danske regering, som frem til nytår sid-

der for bordenden i budgetforhandlingerne. Det forpligter at være EU's formandskabsland!

Nødvendigt Forums LANDSMØDE

Askov Højskole, Maltvej 1, Askov, 6600 Vejen
Søndag den 9. november 2025 kl. 14.00 - ca. 17.00

Mødet foregår i Schrøders stue (gå til højre ved indgangen og gennem spisesalen)

PROGRAM

Velkomst og indledning

Mødet indledes med et offentligt foredrag af Thorkil Sohn, medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum:
"Fremtiden for EU-modstanden og Nødvendigt Forum."

Dagsorden for den ordinære generalforsamling:

1. Valg af dirigent
2. Valg af referent
3. Bestyrelsens beretning
4. Fremlæggelse af regnskab og budget til godkendelse
5. Forslag fra Hans Hansen: Skal der – efter Folkebevægelsens konkurs – arbejdes på at samle EU-modstanderne i en ny organisation eller indenfor Nødvendigt Forum, hvis denne ramme er brugbar?
6. Valg af styrelsesmedlemmer og suppleanter.
Af de nuværende 9 styrelsesmedlemmer er følgende på valg:
 - Thorkil Sohn
 - Lona Friborg

- Lars Paludan
- Hedvig Vestergaard
- Jørgen Raffnsøe
- Hans Hansen

Forslag til kandidater til styrelsen skal indsendes senest 1 uge før Landsmødet til kasserer Lona Friborg, mail: lona.friborg@gmail.com eller tlf. 7566 7383. Da vedtægterne tillader op til 15 bestyrelsesmedlemmer, er der plads til 6 mere.

7. Valg af revisor
8. Eventuelt

Der sluttes med fælles kaffebord – pris kr. 50,-

**Gerne tilmelding til landsmødet på mail:
lona.friborg@gmail.com eller telefon 7566 7383**

Med venlig hilsen
Nødvendigt Forum

EU, europæisk identitet og konsekvent **modstand**

Af Adam Wagner,
mag.art. i historie

Unionsmodstanden i Danmark har haft sine op- og nedture, sine sejre og nederlag. Dog flest nedture og nederlag. Og uanset hvordan man vender og drejer det, er det vanskeligt ikke at slutte, at unionsmodstanden nu står så svagt som aldrig før. Der er ingen konsekvente EU-modstands-partier i folketing eller EU-parlament, og de folkelige bevægelser er trængt og i øvrigt nærmest usynlige i den offentlige debat. Ganske få medier formidler løbende EU-modstand og det på trods af, at der i dag er ganske mange alternative medier på internettet. Det virker i øvrigt, som om det at være unionsmodstander efterhånden er mere ugleset end at være islamkritiker eller indvandringsmodstander. Uforpligtende EU-skepsis kan man dog godt kokettere med, uden at det skader ens omdømme; det har både vores nuværende stats- og udenrigsminister gjort (dog naturligvis aldrig alvorligt ment). Men egentlig unionsmodstand kan få samtaler til at forstumme og blikke til at flakke,

for det menes vist at være en tabt sag, og så bryder folk sig ikke rigtigt om det. Men er unionsmodstanden en tabt sag, er Danmarks sag en tabt sag, og derfor må der være nogle, der holder fast; ikke i EU-kritik eller EU-reformisme, men vitterlig unionsmodstand, nemlig det politiske standpunkt, at Danmark aldrig burde have været medlem af Den europæiske Union, og at Danmark snarest muligt bør forlade samme union helt; dvs. at Danmark må annullere enhver suverænitetsafgivelse fra 1972 og frem og må trække sig fra Unionens samlede traktatgrundlag.

Det kan i øvrigt gøres ganske enkelt ved med simpelt flertal i folketinget at vedtage en »lov om afskaffelse af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber og Den Europæiske Union«.

Indholdet kunne ganske enkelt lyde: »§ 1. Lov nr. 447 af 11. oktober 1972 ophæves.« Så enkelt er det, for al suverænitetsafgivelse og alle traktatratificeringer fra og med 1972 er skrevet ind i denne lov. Og hjemtagelse af suverænitet kræver naturligvis ingen folkeafstemning.

VANSKELIGHEDERNE

Det vanskelige er åbenbart at få de danske politikere til at tilbyde vælgerne en sådan politik; hvorved det også er vanskeligt at få vælgerne til at forestille sig muligheden af en sådan. Og end vanskeligere bliver det da for unionsmodstanderne at formulere dette politiske alternativ og holde det levende, så det en dag kan vinde frem. Men det allervanskeligste bliver måske at forhindre, at Unionens bestræbelser på at skabe en euro-

pæisk identitet får nogen som helst fremgang, for gør de det, kan målet om udmeldelse måske aldrig nås. Og disse bestræbelser fra Unionens side er i virkeligheden den afgørende grund til, at konsekvent og kompromisløs unionsmodstand er nødvendig, da vi ved, at national identitet over tid kan svækkes og forandres, selvom den ganske rigtigt ofte har vist sig sejere end dens fornægtere eller modstandere har troet. Men vi danske, der ved at forsvenskningen i Skånelandene til en vis grad lykkedes, og at tysk sprog og sindelag vandt frem på gammel dansk grund i Sydslesvig efter lang tids national forsømmelse fra dansk side, bør ikke tage let på den slags bestræbelser.

EN EUROPÆISK IDENTITET

EU (inkl. de indledende politiske konstruktioner, der blev Unionens fundament) har hele tiden haft selve sammenslutningen af de europæiske lande som mål, herunder den militære enhed; de økonomiske og andre infrastrukturelle tiltag, som ellers gennem tiderne har besnæret så mange af vore jordnære landsmænd, var aldrig andet end midler til at nå målet. Erasmus-programmer, tilskud til grænseoverskridende kulturudveksling, politiserende undervisningsmateriale, unionsborgerskab, fælles mønt, fælles hymne, fælles flag, Europaspas, EU-kørekort, EU-nummerplader, EU-kulturpris, »europæisk« kvindepris, »europæisk« kulturhovedstad, det »europæiske« Ungdomsorkester, historieformidling med en europæisk vinkel (herunder museet Huset for Europæisk Historie), kapitalens fri bevægelighed, arbejdskraftens fri bevægelighed, fælles EU-parlamentet, europæiske partier og transnationale

parlamentsgrupper, Det Transeuropæiske Transportnet (inkl. Femernforbindelsen, Fugleflugtslinjens virkeliggørelse), regionalstøtte, osv. har alt sammen som mål (også) at fremme en europæisk identitet. Jo flere unge EU-borgere, der læser i andre medlemsstater, jo flere »europæere«, der finder deres ægtefælle i et andet EU-land, jo flere der bor og arbejder i andre lande, end hvor de er født osv., des større er faren for, at flere vil få en eller anden form for europæisk identitet. Samfærdsel i bred forstand parret med propaganda og økonomiske fordele ved grænseoverskridelse af enhver art arbejder for sagen; og således arbejder tiden for den europæiske identitet til skade for de nationale identiteter. Det er vist det, man håber; eller som den italienske forfatter Umberto Eco formulerede det, så vil eksempelvis uddannelsesprogrammet Erasmus blive en »seksuel revolution«: »En ung mand fra Katalonien møder en flamsk pige. De forelsker sig, gifter sig og bliver europæere – og det gør deres børn også« (The Guardian 26/1 2012). Elitens hede, europæiske drøm.

MILITÆRUNIONEN

Dertil kommer, at man nu, siden Ruslands angreb på Ukraine i 2022, med god ret kan pege på en militær trussel udefra. Og USA's berettigede kritik af de europæiske NATO-landes manglende militære kapacitet, særligt efter Trumps valg til præsident for anden gang, har også styrket en bevidsthed om, at de europæiske lande er nødt til at ruste op, og at de kan blive nødt til at kunne klare sig uden USA. Unionen var naturligvis hurtig til at lade disse bekymringer føre til igangsættelse af den gamle drøm om et fælles unionsmilitær – »Europa« som militærmagt, hvorved både Frankrig og Tyskland gennem den fælles overnationale stat kunne forblive stormagter. Også den danske regering greb hurtigt chancen og fik skræmt et flertal af de stemmende danske borgere (men dog ikke et flertal af vælgerne) til ganske katastrofalt

at opgive Danmarks forbehold over for dansk deltagelse i opbyggelsen af et fælles EU-militær. De danske medier skriver ikke meget om dette, men »toget kører«, og det danske forsvar vil ganske givet, når det en dag er genopbygget, være en integreret del af et fælles EU-militær i den forstand, at vore indkøb vil være koordineret med EU og skal kunne tjene EU's militære formål. Danmark har således tilsluttet sig Unionens permanente militærstruktur PESCO, der indeholder tyve juridisk bindende krav til dansk forsvar, og Danmark har derfor også forpligtet sig til at tilpasse sit forsvar hertil. Danmark skal hvert år sende PESCO en plan for, hvordan man har tænkt sig at leve op til dette.

Alt dette nævnes i denne sammenhæng, for når Danmark med tiden vil blive mere integreret i Unionens militære kapaciteter og aktioner, og danske soldater vil opleve at blive Unionens interesser, og man har en bred folkelig fornemmelse af, at der er en militær trussel udefra (og man glemmer, at det stadig er Nato, der er Danmarks egentlige sikkerhedsgaranti, samt at man lige så godt kunne udbygge andre af de eksisterende alternativer som fx det nordiske militærsamarbejde Nordefco), så er der fare for, at også dette med tiden vil medvirke til at opbygge en europæisk bevidsthed over den nationale eller måske bare som supplement til den.

Bemærk at målet næppe nogensinde har været at udslette de nationale identiteter, blot at svække dem; målet om loyalitet over for EU, og dermed uviljen til en dag at bryde båndene dertil, kan sagtens nås, hvis folk begynder at opfatte sig selv som europæere på linje med det at have en traditionel nationalitet; en dobbeltidentitet. Men den europæiske identitet kan naturligvis også med tiden blive opfattet som en slags overkategori til de nationale identiteter, på samme måde som det at være dansk er en slags overkategori til det

at være fynsk, jysk, sjællandsk osv. Og i begge tilfælde er skaden sket.

ORDENE »EUROPA« OG »EUROPÆISK«

Den positive opfattelse af noget mere eller mindre veldefineret europæisk, der fandtes allerede før oprettelsen af Vestunionen i 1948 og Kul- og Stålunionen i 1952, benyttes naturligvis skamløst og til dels misvisende til at opbygge en sådan fælles »europæisk« identitet i EU. Da de fleste politikere, uanset deres intelligensniveau i øvrigt, er meget opmærksomme på, hvordan de rent sprogligt taler om fænomener i det hele taget og om politik i særdeleshed, kan det ikke være tilfældigt, at »EU« stort set er udgået af regeringens ordforråd og i stedet er erstattet af navnet »Europa«, og at alt, hvad der har med Unionen at gøre, omtales som »europæisk«. Et eksempel er den skandaløse formulering af folkeafstemningsspørgsmålet i 2022: »Stemmer du ja eller nej til, at Danmark kan deltage i det europæiske samarbejde om sikkerhed og forsvar ved at afskaffe EU-forsvarsforbeholdet?«

For det første er spørgsmålet jo sprogligt meningsløst, for hvad mener man egentlig, hvis man siger nej til et sådant spørgsmål? At man hverken vil stemme ja eller nej? Det er jo det, man bliver spurgt om... For det andet, og det er det afgørende, så var spørgsmålet upræcist eller misledende, da »det europæiske samarbejde om sikkerhed« kunne være så mange ting. Fx er der jo mange forskellige former for europæisk forsvars- og sikkerhedssamarbejde, såsom OSCE, Nordefco, Natos europæiske del, det allerede dengang veletablerede militærsamarbejde mellem Rusland og Hviderusland osv. Formuleringen giver udelukkende mening, hvis Europa opfattes som identisk med (og udelukkende identisk med) EU, og »europæisk« som lig med (og udelukkende lig med) alt det, der har med EU at gøre!

Det samme gør sig gældende, når der tales om, at vi må stå sammen i »Europa«; det kan mange nok nikke ja til, »det bør vi da«, men at det så kommer til at betyde mere EU, har de måske ikke lige tænkt over. Denne sprogbrug er slet og ret propaganda, der også tjener det formål at opbygge en europæisk identitet og samtidig knytte denne identitet til EU.

EN EUROPÆISK IDENTITET MÅ MODARBEJDES

Alt man kan gøre for at modarbejde en »europæisk identitet« vil være en naturlig del af unionsmodstanden. Positivt må alt, hvad der understøtter den eksisterende danske identitet, fastholdes eller fremmes, ligesom ethvert bånd, der kan knytte os til de skandinaviske og nordiske lande, kan virke i modsat retning af europæiseringen. I øvrigt må det skandinaviske eller det bredere nordiske alternativ

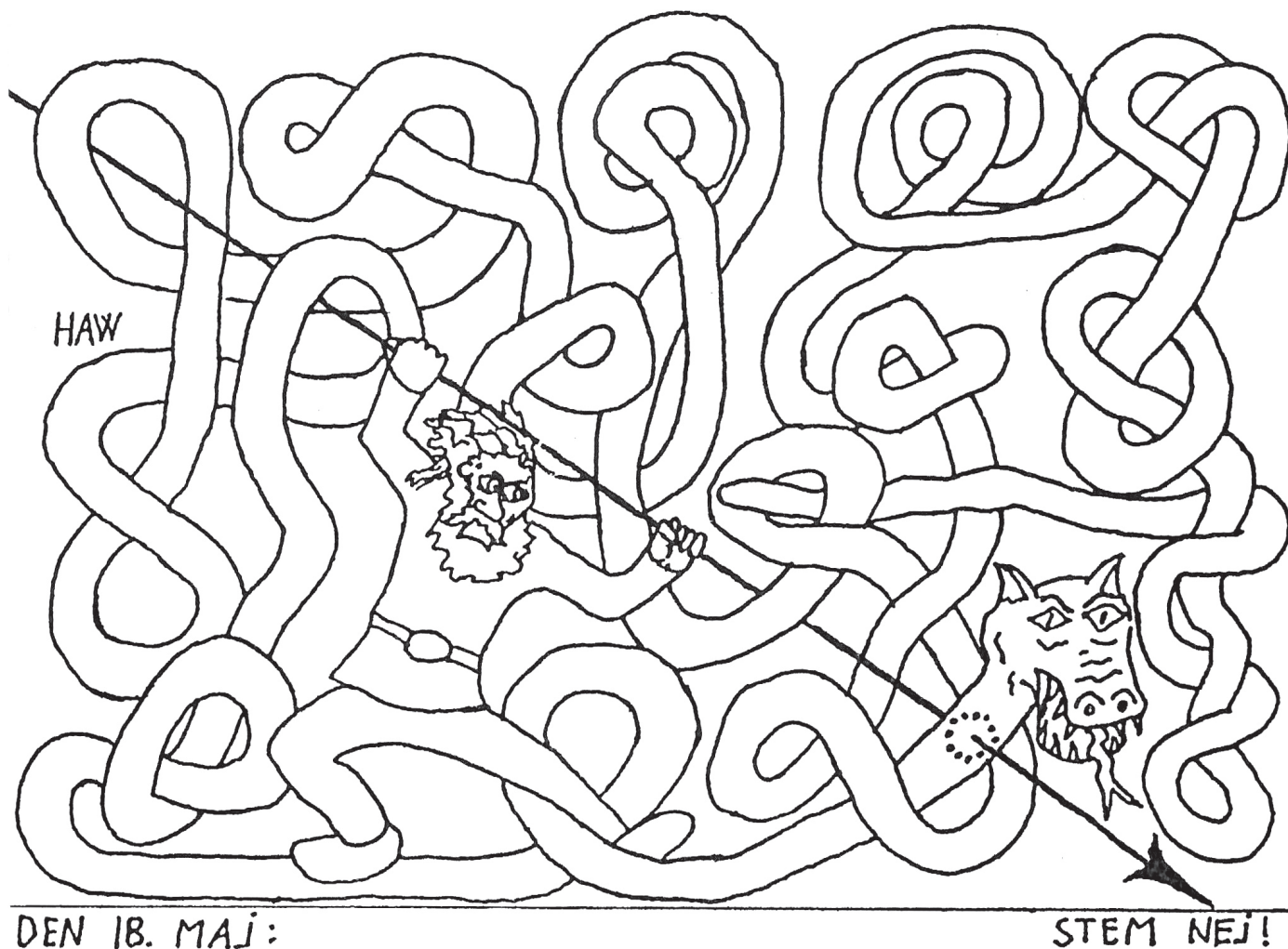
være målet, den dag ovennævnte lov vedtages.

TIDEN ARBEJDER FOR EU

Når alt dette er sagt, er der desværre noget, der tyder på, at en europæisk identitet langsomt vinder fodfæste på trods af de nationale identiteters rodfæstethed. Første lille skridt blev taget, da EF's ni medlemslande i december 1973 i København vedtog en erklæring om »europæisk identitet« – naturligvis først efter at de danske vælgere havde sagt ja året forinden... Karakteren af denne europæiske identitet blev ikke fastslået i detaljer, men at den skulle vokse frem, samtidig med at integrationen, der defineredes som en dynamisk proces, nærmede sig endemålet, en union, stod klart. Den europæiske identitet var altså knyttet til selve integrationsprocessen og unionens etablering. Måske med borgernes identifikation

med denne proces. Dette kom ikke til at gå helt så glat, og en glødende EU-tilhænger som mag.art. Uffe Østergård har senere indrømmet, at han og andre undervurderede de nationale identiteters styrke. Han er dog ikke blevet mindre EU-tilhænger af den grund; og vi andre skal måske passe på med ikke at gøre den modsatte fejl, at undervurdere Unionens evne til på langt sigt faktisk at opbygge en europæisk identitet; det tager måske bare længere tid, end man dengang forestillede sig.

I 1982 spurgte Eurobarometer (Unionens i øvrigt fagligt kontroversielle analyseinstitut) borgerne i forskellige medlemsstater om de ofte, nogle gange eller aldrig følte sig som »europæiske borgere«. 10 % af de danske respondenter følte sig ofte som europæiske borgere, 30 % gjorde det nogle gange, mens 55 % aldrig følte

sig som sådan. I Danmark havde man noget mindre »europæisk« borgersind end EF-gennemsnittet, hvor kun 43 % aldrig følte sig som europæiske borgere, mens 16 % ofte gjorde. I Storbritannien var der hele 72 %, der aldrig følte sig som europæiske borgere.

I 1992 spurgte Eurobarometer borgerne i forskellige medlemsstater, om de ved siden af deres egen nationalitet opfattede sig som europæere; og om det skete ofte, nogle gange eller aldrig. Spørgsmålet var altså ikke identisk med spørgsmålet i 1982, men kan dog sammenlignes dermed: 14 % af de danske respondenter så sig ofte som både danske og europæiske, 36 % gjorde det nogle gange, og 49 % så sig aldrig som andet end danske. De danske svar lå meget nær EU-gennemsnittet. I Storbritannien så hele 71 % sig aldrig som andet end deres egen nationalitet – altså aldrig som europæere. Som bekendt er Storbritannien ud over Grønland den eneste medlemsstat i Unionen, som har løsrevet sig. Men også blandt respondenterne i Irland, Tyskland og Holland var der et flertal, der aldrig opfattede sig som europæere.

Eurobarometer havde atter i 2002 ændret spørgsmålet lidt, da man nu ikke længere var så optaget af, hvor ofte man følte dette og hint, men i stedet var mere interesseret i balancen mellem den nationale og den europæiske identitet. Man kunne således nu svare, at man primært følte sig som sin egen nationalitet og sekundært som europæer eller omvendt. Nu så kun 38 % af de danske respondenter sig udelukkende som danske, mens 55 % så sig som både danske og europæiske (men i dén rækkefølge). 5 % så sig som først europæiske og så danske, mens kun 2 % så sig som udelukkende europæiske. De 38 %, der udelukkende opfattede sig som sin egen nationalitet, svarede til EU-gennemsnittet. Den europæiske identitet havde vundet frem både i Danmark og i Unionen som helhed.

Dog var der jo nogle nye lande med, og i flere af de gamle EF-lande var den europæiske identitetsdannelse endnu mere fremskreden. Således i Tyskland, hvor nu kun 39 % opfattede sig som udelukkende tyske, mens hele 10 % opfattede sig som primært europæiske og kun sekundært tyske, og 6 % som udelukkende europæiske. I Storbritannien var andelen af folk, der udelukkende identificerede sig med egen nation også skrumpet ind, men var dog på 62 %. Ud over Storbritannien havde alene Sverige og Finland et flertal, der udelukkende identificerede sig med deres egen nationalitet og slet ikke som europæere (nemlig hhv. 54 og 55 %). Tiden synes at arbejde for projektmagerne.

EU-OPPOSITIONEN OGSÅ PANEUROPÆISK

Det værste er næsten, at oppositionen mod EU's førte politik meget vel kan ende med at støtte EU's overordnede mål om europæisk integration. I hvert fald har det i praksis vist sig, at højrepopulistiske partiledere som Marine Le Pen fra Frankrig og Giorgia Meloni i Italien begge har slækket på deres EU-modstand, når de nærmede sig magten (eller troede at gøre det): Det samme har vi i Danmark set både Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti gøre.

Men det, jeg egentlig tænker på i denne forbindelse, er, at modstanden mod EU's katastrofale immigrationspolitik i stigende grad synes at formulere sig som et paneuropæisk og ikke et nationalt opgør. Modstanden mod den til dels EU-påførte masseindvandring kan paradoksalt nok resultere i en styrket europæisk identitet; modstanden vil have magt for at ændre EU's politik på området, i stedet for, som nationale unionsmodstandere må ønske det, at kræve et opgør med EU's magt til at føre politik. I stedet for nationale krav om udmeldelse af Unionen kan en europæisk højrefløj tage magten i Unionen, hvorved kun et delproblem, indvandringen, måske kan løses, men ikke det overordnede

problem med nationernes udslettelse i en europæisk union og en europæisk identitet.

FORMÅLET MED EU-KRITIK ER UDMELDELSE

Her er det værd for konsekvente unionsmodstandere at notere sig, at modstand mod en af Unionen ført politik ikke nødvendigvis er det samme som modstand mod Unionen selv. Og for os må derfor enhver uoverensstemmelse mellem en nationalt ønsket politik og en af Unionen ført politik føre til kritik af EU som sådan, ikke kun af EU's politik.

Formålet med modstand mod en hvilken som helst af Unionen ført politik må altid være utilfredshed med Unionen som sådan, og målet med utilfredsheden er udmeldelse af Unionen; ikke reform.

INTET ALTERNATIV TIL UDMELDELSE

Færøerne har under Danmarks rige større selvbestemmelse, end Danmark har i Den europæiske Union. Sådan er det, og jeg har altid undret mig over, hvorfor så mange af mine landsmænd har ønsket at nedlægge Danmark som selvstændigt rige for at gøre det til en medlemsstat i en europæisk union. Målet for de fleste politiske bestræbelser har historien igennem været at bevare Danmark både frit og dansk. Begge dele betyder pludselig ingenting. At Ruslands angreb på Ukraine fik tilstrækkeligt mange til at stemme for at opgive vores forsvarsforbehold er mig endnu mere ubegribeligt, for målet med vores forsvar har altid været at forsvare Danmarks frihed; men nu afskaffedes Danmarks frihed for at forsvare... ja, hvad? En anden stat, EU, som Danmark frivilligt har underkastet sig, helt uden kamp, og for hvis dubiøse »interesser« vi nu oven i købet skulle til at sende vore danske soldater i døden for.

Måske tager folk let på det, fordi den europæiske integrationsproces er så

langsommelig. Men hvis man virkelig mener, at vi ikke, altså aldrig, skal melde os ud, så bliver man jo nødt til at forestille sig denne integrationsproces – med fri bevægelighed, fri ret til at opkøbe virksomheder, jord og ejendom, en stadigt snævrere union med fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – fremskrevet med 50, 100 eller måske 200 år. Tænk tanken til ende. Hvordan vil Danmark så se ud? Vil Danmark stadig være et dansk land, som er det danske folks fædreland? Et dansk folk, der virkelig opfatter sig som folk? Vil dette folk have herredømmet over landet og kunne bestemme dets skæbne? Vil båndene til den øvrige del af Unionen være så talrige, stærke og indviklede, at det nærmest vil være umuligt at kappe dem? Flere spørgsmål presser sig på.

Nogle håber på, at det hele bryder sammen af sig selv en dag – men håb er som bekendt ikke en strategi, og hvor galt kan det ikke nå at gå, hvis vi svigter og bare lader stå til? For hvert årti der går, inden vi melder os ud, vil massevis af unge vokse op som unionsborgere uden at have en klar ide om, hvad national selvstændighed vil sige. Bånd af alle slags hen over medlemsstaternes grænser vil styrkes over tid, herunder personlige. Flere og flere unionsborgere vil bo

her i landet og måske modsætte sig ethvert forsøg på at hævde nationens selvstændighed.

Jo før en udmeldelse sker des bedre. Allerbedst havde det været, om vi aldrig havde opgivet vores forsvarsforbehold, men endnu er vore forsvarsmæssige bånd til de øvrige nordiske lande stærkere end til EU som sådan. På langt sigt vil et frit Danmark i EFTA eller en lignende konstruktion, hvor der bygges på frihandel i stedet for fællesmarked (hvilket jo ikke er det samme) være at foretrække. Hvis Nato ikke holder i længden, må et skandinavisk eller nordisk forsvarsforbund (evt. indbefattende Estland), og gerne med nuklearvåben, være målet. Et nordisk statsforbund (og altså ikke en forbundsstat) kunne også være en mulighed; måske et forbund, der tager sig af begrænsede opgaver i modsætning til den altomfattende EU. Men alt sammen kræver, at der opstår en forståelse for nødvendigheden af udmeldelse af Unionen. Og det forudsætter, at vi, der er unionsmodstandere, holder fast i dette mål. Og på et tidspunkt skal der også opstå et politisk alternativ, der konsekvent fremfører denne politik, så vælgerne kan se, at der er et alternativ til EU. For i virkeligheden er der intet alternativ til udmeldelse, hvis Danmark

skal bestå (eller genopstå) som et frit, folkestyret og dansk land.

Indtil da må vi på alle lovlige måder modarbejde den europæiske integrationsproces og konstruktionen af en europæisk identitet. Alle kan være med i den symbolske unionsmodstand og fx fravælge EU-nummerplader; det er desværre forbudt at brænde EU-flaget i Danmark, men man kan undlade at hejse det, og man kan vise det sin foragt; man bliver naturligvis siddende, hvis »Europa-hymnen« spilles; værnepligtige og professionelle soldater må modsætte sig udsendelse under EU-kommando; og man må naturligvis, så vidt som det efterhånden er muligt, undgå nogensinde at stemme på en politiker til folketings- eller EU-valg, der går ind for Danmarks forbliven i Unionen. Allerhelst burde man naturligvis stemme på én, der ønsker udmeldelse, men det er næsten umuligt lige for tiden.

Og så må unionsmodstanden forsøge at finde de principielle modsætninger mellem EU-ret og dansk ret, for en dag vil det nok være en sådan principiel konflikt, der kan fremprovokere et bredere ønske om dansk udmeldelse.

Fædrelandenes Europa

eller

Europæisk Union

Er der en fremtid for Europas nationer ?

Af Monica Papazu,

mag.art. i historie

Rumænien, mit fødeland, er ikke et land, som normalt skaber overskrifter. Få tænker på det som det største land i sydøst-Europa eller opholder sig ved dets 2.000 år gamle kristendom og dets rige kultur. Rumænske navne indgår ikke desto mindre i verdens kultur og videnskab. Forfattere såsom Eugène Ionesco og Emile Cioran, religionshistorikeren Mircea Eliade og lægen Nicolae Paulescu, en af opdagerne (i 1921) af insulinens betydning som behandling for diabetes 1, er blandt de mest kendte.

Inden for EU ser Rumænien alligevel ud til at være et "varmt punkt", hvor de iboende konflikter i den europæiske konstruktion har manifesteret sig med særlig intensitet i den seneste tid. I ti måneder nu har Rumænien oplevet protester og som modsvar repressioner (arrestationer, forhør, politiske processer), som ikke er blevet set siden kommunismens værste årtier i 1940'erne og 1950'erne.

Det hele begyndte med et præsidentvalg (november 2024), som var forventet at være lige så banalt som ethvert andet. Det blev det ikke.

Ved siden af kandidaterne fra de traditionelle partier dukkede en uafhængig kandidat op: Calin Georgescu, en virkelig uafhængig personlighed. Og alt blev forandret. Calin Georgescu talte et helt andet sprog end alle de andre. Hans meddelelse var først og

fremmest eksistentiel. I et smukt billedsprog med bibelske rødder henvendte han sig til det indre menneske. Han talte om tro, samvittighed, renhed, sandhed, frihed, værdighed og kærlighed. Hans valg motto var: *"Når kærligheden overvinder magtbegæret, vil vi kunne genfødes som et folk"*. Han talte om det at være et folk under Guds himmel – et folk, som lever i historien, med en fortid og en fremtid, og gør det i evighedens lys. Noget mirakuløst skete: Han blev forstået, og den tidligere inerte masse ("det tavse flertal") blev virkelig til et folk eller rettere sagt blev bevidst om at være et folk.

Præsidentkandidaten Calin Georgescu (født i 1962) var ikke så ukendt, som medierne har ladet forstå. Universitetslektor i agronomi; en mand med en international karriere i diplomati og bæredygtighedsprojekter; FN's rapportør for miljøproblemer og menneskerettigheder; kendt for sine studier om økologisk landbrug, sit etnografiske feltarbejde og sine samfundsanalyser, som han bl.a. præsenterede i 2010 for Det Rumænske Akademi, hvor han blev lyttet til med stor interesse og respekt. Georgescus program fra 2024 var det samme, som Akademiets medlemmer havde hørt over et årti tidligere: et program om landets bæredygtige udvikling som suveræn stat.

Hos Calin Georgescu gik alt op i en højere enhed, hvilket er usædvanligt: den kristne tro, den moralske appel, kærligheden til hvert menneske enkeltvis, fædrelandskærligheden og

følgelig forpligtelsen til at rejse landet fra ruinerne til gavn for alle og enhver. For første gang i de 35 år siden kommunismens fald blev et håb tændt i hjertet på millioner af mennesker – omtrent 20 % af den rumænske befolkning er nødsaget til at leve i diaspora som en konsekvens af de dårlige vilkår i deres land.

I november 2024 vandt Calin Georgescu første valgrunde. Den anden runde begyndte den 6. december 2024, og mens rumænerne i udlandet allerede havde stemt eller var i gang med at gøre det, erklærede Rumæniens Forfatningsdomstol pludselig, at valget var annulleret på grund af en *mistanke* om vagt betegnede "statslige eller ikke-statslige aktørers" indblanding. Ifølge meningsmålingerne stod Calin Georgescu til at få op til 60 % af stemmerne.

Vælgerne tolkede annulleringen af valget som "et statskup", for et "statskup" kan ifølge definitionen udføres af "en hvilken som helst elite, som er en del af statsapparatet"¹ med det mål at tilrane sig magten eller bevare den på udemokratisk vis. Selv Venedig-Kommissionen, som vel at mærke ikke er en EU-institution (den hører under Europarådet dannet 1949), men alligevel har en juridisk rådgivende funktion i EU, signalerede, at annulleringen af valget var en al-

¹ Jonathan M. Powell and Clayton L. Thyne, "Global instances of coups from 1950 to 2010: A new dataset", Journal of Peace Research, vol. 48, no. 2, 2011, ss. 250 ff. Se også: Edward N. Luttwak, Coup d'état: A Practical Handbook, Revised Edition, Harvard University Press, 2016; Gene Sharp and Bruce Jenkins, The Anti-Coup, The Albert Einstein Institution, 2015.

vorlig underminering af demokratiet. Det er derfor ikke overraskende, at protesterne i hovedstaden Bukarest har koncentreret sig om: "Vi vil have frie valg" og "Vi ønsker at få vores land tilbage".

*

Den egentlige konflikt handler ikke blot om en lokal magtelite, som har set sine interesser truet og har grebet til de værste midler (overtrædelse af Grundloven og de grundlovssikrede rettigheder, forfølgelse af politiske modstandere), men om noget langt væsentligere: EU som en overstatslig konstruktion over for nationalstaten.

Vi andre i Danmark vidste meget godt i 1992, at EU indebar afgivelse af suveræniteten – derfor blev folkeafstemningen afholdt. Det har ikke været tilfældet i Rumænien. I 2007, da Rumænien blev optaget i EU, fik befolkningen *ikke* at vide, at tilslutningen til EU indebar afgivelse af suveræniteten. Den rumænske Grundlov stadfæster, at statssuveræniteten betyder "folkets suverænitet", og Forfatningen indeholder ingen paragraf om afgivelse af suveræniteten. EU blev således præsenteret som en helt traditionel form for samarbejde mellem suveræne lande. Det var desuden nemt at skabe dette indtryk, for Rumænien havde bevaret sin suveræniteten selv under kommunismen med udgangspunkt i 1960'erne. Rumænien var ikke en del af Sovjetunionen. Formelt var Rumænien medlem af Warszawa-pagten, men deltog ikke i dens aktioner (invasionen af Tjekkoslovakiet i 1968), såvel som medlem af østbloklandenes økonomiske samarbejde (COMECON: Council of Mutual Economic Assistance), men det var ikke vasal til Sovjetunionen og førte en selvstændig indenrigs- og udenrigspolitik baseret på statssuveræniteten. På baggrund af Grundloven og af den nære fortid var afgivelse af suveræniteten utænkelig i Rumænien og blev ikke engang nævnt. Først 30

år senere blev der endelig sat ord på det og konflikten brød ud.

Den Europæiske Union, som pynter sig med smukke gloser som respekt for retsstaten og demokrati, tog ikke afstand fra tilstandene i Rumænien, tværtimod, den bifaldt dem. Thierry Breton, tidligere EU-kommissær, sagde nemlig: "Vi har gjort det i Rumænien, og vi skal gøre det igen om nødvendigt i Tyskland"². Dvs.: Vi har annulleret et valg og kan gøre det igen for at udelukke uønskede kandidater – adressaten var her partiet Alternative für Deutschland, AfD. Det er definitionen på et EU, som har kastet demokratiets maske af sig.

I virkeligheden er annullering af valg eller folkeafstemninger i EU ikke en nyhed. I 1992, da et flertal af danskerne stemte imod tilslutningen til EU, blev folkeafstemningen de facto annulleret. I 2001, da Irland sagde nej til Nice-traktaten, skete det samme. Det gentog sig i 2005 i Frankrig og Holland i forbindelse med Lisabon-traktaten. Forskellen er dog, at annulleringen af valget i Rumænien handler direkte om et lands indre anliggende – det var ikke andet end et præsidentvalg i en semi-præsidentiel republik. Men der findes ikke "indre anliggender", når staterne er underlagt EU på samme måde, som sovjetrepublikkerne var underlagt Sovjetunionen.

Rumæniens rolle har altså været at skabe præcedens – en model, som kunne bruges hvor som helst, i Tyskland f.eks., og den blev også snart taget i brug i Frankrig. Den politisk betingede retssag mod Marine Le Pen, som er blevet frataget retten til at stille op som præsidentkandidat i 2027 – et valg, som hun ifølge meningsmålinger står til at vinde³ – svarer til en annullering af valg på forhånd og giver et kraftigt fingerpeg om *det egentlige paradigme* i EU.

De officielle grunde, som myndighederne i Rumænien og EU har givet for annulleringen af valget og forbuddet mod, at Calin Georgescu overhovedet kunne deltage i et nyt valg, har været "russisk indblanding" og "højre ekstremisme" – det er *Newspeak*-gloser uden dækning i virkeligheden. Ord, som skal skjule den egentlige konflikt, som er konflikten mellem nationalstaten, som indebærer statssuveræniteten, og imperiekonstruktionen.

Suverænist-bølgen i Europa har fået overraskende støtte fra USA. På sin vis er Donald Trumps sejr – "*Make America Great Again*" – også et udtryk for suverænisme, selvom USA er i en kategori for sig. I USA er der ikke kun tale om at bryde ud af globalismens greb, men USA's suverænisme er også en fortsættelse af USA's hegemon-status, dog i en ny kontekst, som ikke længere er unipolaritet, men multipolaritet, med andre ord: en hegemon blandt andre, men alligevel den mest indflydelsesrige af alle.

Uanset hvilke positive og negative aspekter USA's suverænisme antager, er forandringerne i USA til støtte for en tilbagevenden til nationalstaterne i Europa. Tegnene er ikke til at tage fejl af: Suverænismen er kommet for at blive i Ungarn, Slovakiet, Rumænien, Polen, og den er heller ikke fraværende i Vesten.

*

Allerede for årtier tilbage, snart efter kommunismens fald advarede de anti-kommunistiske dissidenter imod Den Europæiske Union. Parallellen mellem de to unioner var iøjnefaldende. En af dem, som gjorde sig til talsmand for landenes frihed, var Vladimir Bukovskij (udvist af Sovjetunionen i 1976, død i 2019 i Cambridge). Hans ord er ikke mindre aktuelle i dag: "Vi fik at vide, at målet med Sovjetunionen var at skabe en ny historisk enhed: det sovjetiske folk. Vi skulle

² <https://euroweeklynnews.com/2025/01/12/could-german-election-result-be-annulled-by-european-commission/>

³ <https://www.lejdd.fr/politique/sondage-presidentielle-2027-marine-le-pen-aux-portes-du-pouvoir-156523>

⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=7Ze5ZmpTSqk&t=40s>

glemme vores nationale identitet, vores traditioner og vores skikke. Det samme gælder EU. [...] Et af Sovjetunionens storslåede mål var at ødelægge nationalstaterne. Det er præcis, hvad vi ser i Europa i dag. [...] EU er den gamle sovjetiske model i vestlig klædedragt. Men ligesom Sovjetunionen bærer EU kimen til sin egen undergang i sig”⁴.

Det er ikke for meget sagt. Nationerne kan lules i søvn eller blive passive i deres stille fortvivelse. Men de kan også vækkes, når de hører et sandt ord, som tænder et håb. Det er muligt, at oprøret i Rumænien vil gå i sig selv og ingen stor forandring vil ske på nær sigt, men intet i historien er definitivt. Der er et gammelt ord-sprog, som aldrig bliver gjort til skamme: ”Imperierne forgår, nationerne består”.

STØT KAMPEN FOR AT FRIGØRE DANMARK FRA UNIONEN

– BLIV MEDLEM AF

NØDVENDIGT FORUM

Hvem skal betale for EU-oprustning?

Af Karen Sunds,
medlem af ”Grøn gruppe”,
3F Djursland

EU-Kommissionen har lagt en ambitiøs plan frem for at militarisere hele EU’s økonomi, og gøre det til et vigtigt springbræt for, at EU igen bliver en vækstøkonomi.

I alt 800 milliarder euro skal der bruges hvert år frem til 2030 på at styrke våbenindustrien og styrke de store europæiske virksomheders konkurrenceevne. Men hvor skal pengene komme fra?

Kan det passe, at de mange milliarder til våben og erhvervsliv ikke vil gå ud over den offentlige velfærd? At det er en slags win-win-situation, hvor både våbenindustrien og den almindelige arbejdende befolkning vinder?

For at svare på det spørgsmål, må vi dykke lidt ned i Draghi-rapportens mange sider.

EU vil forsøge at skaffe den største del af pengene ved at rejse privat kapital. Især har de kig på vores opsparede pensionspenge, som skal investeres risikovilligt, hvis det står til Kommissionen.

Men en stor del af pengene skal komme direkte fra de enkelte landes statskasser. Medlemslandene skal skrue gevaldigt op for kontingentet til EU. Desuden skal der systematisk optages fælles lån, for at finansiere de store investeringer. Her udnytter EU-kommissionen, at der under

Corona-krisen blev slået hul i forhold til at optage fælleslån, som alle medlemslande hæfter kollektivt for.

EU forventes i 2026 at have udstedt fælles gæld i form af EU-obligationer for samlet 712 mia. euro til finansiering af den såkaldte genopretningsfond, NextGenerationEU.

Ifølge Draghi-rapporten, vil tilbagebetalingen af EU-lån under NextGenerationEU-programmet starte i 2028 og udgøre 30 milliarder euro om året. Den store udgiftspost bruges som en anledning til at presse på for at øge EU’s egen skatteoprævning:

“Uden en beslutning om nye egne indtægter vil den effektive købekraft på EU-niveau mekanisk blive reduceret af renter og afdrag.”, hedder det. (Draghi-rapporten, engelsk version, s.64)

Men hvis EU begynder at optage så store mængder lån, som alle skal hæfte for, hvilke konsekvenser får det så for landenes egne økonomiske politikker?

Draghi-rapporten slår fast, at EU skal skærpe sin styring af landenes finanspolitik:

“Men at udstede sådanne aktiver på et mere systematisk grundlag ville kræve et stærkere sæt finanspolitiske regler, som sikrer, at en stigning i den fælles gæld modsvares af en mere bæredygtig udvikling i den nationale gæld.”, hedder det i Draghi-rapporten (engelsk version, s.65).

Så der er ikke nogen tvivl om, at den store investeringsplan ad forskellige veje vil komme til at presse de offentlige budgetter i det enkelte land. Kan det ske, uden at det går ud over kernevelfærden?

Egentlig har såvel statsminister Mette Frederiksen som finansminister Nicolai Vammen svaret helt klart på dette spørgsmål, med et nej. Det gjorde Vammen, da han i juni 22- fremlagde økonomiaftalerne for kommuners og regioners økonomi i 2023. Her slog han fast, at det indgåede forsvarsforlig, der hvert år vil kaste 18 milliarder efter våbenindustrien, vil komme til at koste på velfærden.

EU-Kommissionen har en lidt anden fortælling. Den går på den her melodi: ja, det vil komme til at presse velfærden på den korte bane. Men i takt med, at der kommer mere gang i den økonomiske vækst og produktiviteten stiger, vil der blive plads til „det hele“, og målet om militær sikkerhed vil gå hånd i hånd med velfærd.

Faktisk går man så langt som til at sige, at velfærden ikke kan sikres, hvis ikke vi følger EU's anvisninger. Vi har ikke noget valg.

“I et miljø med historisk høj offentlig gæld i forhold til BNP, potentielt højere realrenter end set i det sidste årti og stigende udgiftsbehov til dekarbonisering, digitalisering og forsvar kan stagnerende BNP-vækst i sidste ende føre til, at de offentlige gælds niveauer bliver uholdbare, og at Europa bliver tvunget til at opgive et eller flere af disse mål.” (Draghi-rapporten, engelsk version, s.23).

Så det hele står og falder med, at der kommer gang i økonomien, høje vækstrater, og at der opstår en kraftig vækst i produktiviteten.

Men er det rigtigt, at en massiv investering i oprustning og militarisering vil kaste arbejdspladser af sig og skabe “gang i økonomien”?

I november 2023 udgav Greenpeace en rapport, som netop undersøger dette spørgsmål. Rapporten hedder *“Arming Europe, Military expenditures and their economic impact in Germany, Italy and Spain”*. Jeg vil opfordre alle til at sætte sig ind i den rapport. For konklusionen er fuldstændig klar: Investeringer i våben og militærteknologi er den dårligst tænkelige investering, hvis det handler om at skabe arbejdspladser og økonomisk vækst.

Hvorfor det? Simpelthen fordi langt den største del af investeringen i våbenproduktion vil forsvinde ud til andre lande og områder, i form af import af militært isenkram, som EU-landene ikke selv har. Så der vil ikke være tale om skabelse af lokale arbejdspladser, som kan give løn og forbrugsmuligheder til den lokale befolkning. Og dermed giver det heller ikke vækst til den nationale økonomi.

Se på eksemplet Tyskland, som endda er et land med store våbenproducenter: Her viser rapporten, at en investering på 1 milliard euro i våbenindustri i Tyskland, vil resultere i 6000 arbejdspladser. Men hvis du investerer de samme penge i uddannelse, vil resultatet være 18.000 arbejdspladser. For grøn omstilling er tallet 11.300 fuldtidsjobs, og for investering i sundhedsvæsen, er tallet 15.200 arbejdspladser.

Men det betyder, at fortællingen om, at militariseringen af EU-landenes økonomi, på sigt vil skabe økonomisk vækst og fremgang, simpelthen ikke holder vand. Og hvad var det, Draghi sagde om den situation? Vi repeterer lige:

“- kan stagnerende BNP-vækst i sidste ende føre til, at de offentlige gælds niveauer bliver uholdbare, og at Europa bliver tvunget til at opgive et eller flere af disse mål.”

EU-landene vil blive fanget i økonomisk krise, høje gælds niveauer, og dermed også en reel afvikling af de velfærdsordninger, som de fleste danskere er født ind i.

Uddybende fra rapporten, fra forordet til rapporten:

“En sådan stigning i militæruddgifter og våbenanskaffelser står i skarp kontrast til stagnationen i EU's økonomier. Samlet set er det reelle BNP for NATO-EU-landene mellem 2013 og 2023 steget med 12 %,... den samlede beskæftigelse med 9 % og militæruddgifterne med 46 %, fire gange hurtigere end nationalindkomsten.

Våben optager en hurtigt stigende andel af de ressourcer, som landene bruger på nye produktionskapaciteter, nye teknologier og nye infrastrukturer. I en tid med bekymringer om de offentlige finanser sker en sådan stigning i militæruddgifter på bekostning af andre typer offentlige udgifter. Samlet set er de samlede offentlige udgifter for NATO-EU-landene steget med 20 % i reelle tal over et årti. Militæruddgifterne steg dog dobbelt så hurtigt, med 46 %, i modsætning til lavere stigninger i uddannelse (+12 %), miljøbeskyttelse (+10 %), sundhed (+34 %).”

LÆSERBREV:

EU unionstilhængerens forspildte muligheder

Af Åge Staun,

Bestyrelsesmedlem i Demokraterne

EU-modstandere er i mange år blevet tudet ørene fulde fra EU unionstilhængerens side med argumentet: "EU er et fredens projekt". Vi modstandere af EU har altid stillet os skeptiske overfor denne påstand og nu viser EU-konstruktionen sit sande ansigt. Med Ruslands invasion af Ukraine var der en oplagt mulighed for at EU kunne vise, der var alvor bag de fine ord om fredens projekt; men man forspildte mulighederne for at gå freden og konfliktløsningernes vej og valgte oprustningen og eskaleringen af krigen mellem Ukraine og Rusland med massive våbenleverancer til Ukraine.

Det lyder hult når den danske regering og store dele af oppositionen, stadig skyder EU modstanderne i skoene at vi har uret, når vi påstår at EU aldrig har været et fredens projekt. Vi modstandere så jo spøgelse, når vi påstod, der var en helt anden dagsorden for endemålet for EF/EU's udvikling. Nemlig en statsdannelse med egne grænser, møntfod, egen retspolitik, eget borgerskab – og ikke mindst egen militære overbygning. Den statsdannelse lå allerede klar i Romtraktaten, men blev ikke taget alvorligt.

Og hvor er vi så i dag. En snævrere og snævrere politisk union med en Lissabon-traktat, en "Grundlov", der slår fast, at EU skal have en militær dimension (EU-hær). Og ikke kun en hær til forsvar, men en hær som kan indsættes i hele verden. Uden FN-mandat og altså uden legitimitet.

Forsvarsforbeholdet er pist væk, og vi er nu i en situation, hvor fremtidige folketingsflertal, har muligheden for

at sende danske soldater i krig under ledelse af udenlandske generaler. Det er et skræmmende perspektiv.

Vi så under afstemningen om at fjerne forsvarsforbeholdet, at Putin's invasion af Ukraine og den fortsatte krig mellem Rusland og Ukraine, blev brugt af de der ønsker en videreudvikling af en fælles stærk EU-hær. Nu ser vi resultatet, en uhørt oprustning i Danmark og resten af EU. "KØB – KØB – KØB" er det nye mantra fra vores statsminister side.

Selvom der eksisterer nok våben til at ødelægge alle verdens lande i forvejen, er der stort set ingen økonomiske begrænsninger, når det gælder investeringer i militært isenkram i Danmark og EU. Vi er forpligtet af EU til at "forbedre den militære kapacitet", og regeringen bevilger nu enorme summer. Oppositionen i folketinget er med på vognen, og ingen tør sætte spørgsmålstegn ved fornuften i beslutningerne. Det gælder også den danske presse, der her ikke udfylder sin rolle som den fjerde statsmagt. Det er som alle enten klapper i, eller klapper i hænderne. Man ser krigsretorik på alle platforme, og man afholder sig ikke fra at hylde vores statsminister, Mette Frederiksen, når hun – til ære for netop pressen – sætter sig i en F16 jager sponsoreret af Danmark til Ukraine.

Hvor er det flovt, vi som nation er kommet så langt ud på det krigeriske sidespor. For hvad med den humanitære hjælp? Og hvad med den anden forfærdelige krig i Gaza.

Hvor blev EU's fredsprojekt af? Hvor blev den "frie" kritiske presse af? Hvad blev der af danskens moral og

retfærdighedssans? Svaret blæser i vinden. Vi er som nation nødt til at finde nye veje. Vi er nødt til at finde sammen i Norden. Vores politikere på Christiansborg har i alt for mange år fokuseret på Bruxelles, på bekostning af Norden og Rigsfællesskabet med Færøerne og Grønland. I alt for mange år har de glemt at se nordpå – det har været en parentes i deres politiske tankesæt.

Det har åbnet en ladeport for Trump, som har gjort det klart, at han vil udvide USA's territorium og annektere Grønland, og han udelukker ikke brug af militær magt mod Danmark.

USA's efterretningstjeneste spionerer nu mod danske statsborgere heriblandt grønlændere for at skaffe sig viden, der kan styrke USA's mulighed for at overtage Grønland.

På trods af denne alvorlige situation har et flertal i Folketinget med regeringen i spidsen give USA tre militære baser i Jylland. At give USA tre militære baser samtidigt med, at den amerikanske præsident og regering truer en del af Rigsfællesskabet, er helt og aldeles ubegribeligt.

Vi som nation må finde nye veje. En Nordisk Union kunne være en naturlig løsning. Der er allerede et militært samarbejde mellem de nordiske lande. Det kan vi bygge på her og nu: For at imødegå USA's aggressioner, bør der hurtigst muligt etableres en fælles nordisk militærbase på Grønland.

I Norden samarbejder vi allerede tæt og ligeværdigt på vigtige områder. Det er ikke en parentes, men noget som er værd at genopdage – og vende blikket mod.

Det er mit håb, at Danmark og de øvrige nordiske lande vil finde sammen i en konstellation uden for EU. Vi skal igen som folk, som borgere, bestemme over Danmarks fremtid.

„For at befri byen var jeg desværre nødt til at ødelægge den“

Af Thorkil Sohn,

medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum, fhv. efterskoleforstander, cand.jur.

Citatet er tillagt den amerikanske general Patton, som i slutningen af 2. verdenskrig skulle have sendt beskeden til general Eisenhower. Hvad enten historien er sand eller ej, så rummer den – som også ordsprog gør – en sandhed.

Vi lever – også i dag – i ildevarslende tider.

NATO vakler. USA starter en toldkrig og truer med at tage Grønland. Og Rusland fører krig mod Ukraine for at erobre land. Begge disse forhold fører til en besynderlig enøjethed hos mange politikere og i regeringen. Mht. USA fastholdes stædigt, at det er vores nærmeste ven og kære allierede, som skal tildeles baser i selve Danmark (uden dansk jurisdiktion over amerikanske soldater, der begår forbrydelser her). Og mht. Rusland er der et nærmest modsat udgangspunkt. Det er vores værste fjende, som har en umæt-

telig appetit på at sluge de dele af Europa, som de kan komme afsted med. Og derfor må de totalt ”ned med nakken” i Ukraine, koste hvad det vil.

Den fremherskende mening blandt mange af vore førende politikere er, at nu må vi stå sammen i EU. I virkeligheden både mod USA (selv om man ikke helt tør sige det) og mod Rusland. For at forsvare og bevare vores frihed og vort demokrati. Det er en nødvendighed – vores eneste chance og mulighed. En mening, som – ofte kritikløst – bakkes op af medierne og accepteres af store dele af befolkningen.

Summa summarum: EU skal styrkes og have tillagt yderligere magtbeføjelser og penge. Flere flertalsafgørelser. Fælles udenrigspolitik og et fælles militær. Og naturligvis ret til at

stifte en nærmest ubegrænset gæld, som alle lande hæfter for. Og derfor er det også nødvendigt, at EU styrker konkurrenceevnen, effektiviteten og økonomien. Alt det er simpelthen eneste mulighed.

Selv om f.eks. Kristeligt Dagblad i en rimelig seriøs artikel d. 9. maj. 2024 – med udgangspunkt i tal fra tænketanken Europa – vurderer, at over 50% af (altså over halvdelen) al dansk lovgivning er under EU-indflydelse – så er det åbenbart ikke nok. Så er spørgsmålet, hvor meget det skal øges – til 60%, 70%, 80% eller 90%?

Altså – for at citere general Patton frit:

For at bevare vores frihed og vort demokrati er vi desværre nød til at afgive begge dele til EU.

Og selv dette store offer af vor frihed, selvstændighed og vort folkestyre til EU vil ikke hjælpe stort – nærmest tværtimod. Hvis EU skal bruges til at styrke vort forsvar, føre vores udenrigspolitik og styrke økonomi og konkurrenceevne osv., så ved vi med en til vished grænsende sandsynlighed, at det vil ende i hovedløse bureaukratiske tiltag og rygende uenighed. Flere EU-lande holder f.eks. nærmest med Rusland, ligesom der slet ikke er enighed om immigration, flygtninge og yderligere indblanding i nationalstaternes forhold osv.osv.

Efter min mening: Jo mere vi kan rode os ud af EU, jo bedre. Så kunne vi måske igen, her i vort eget land (det lyder næsten som et eventyr) få lov at bestemme, om bundtrawl skal forbydes, om vi må skyde ulve, om kunststofsportsbaner skal findes, hvordan vores grænsekontrol skal indrettes, hvilke persondataregler, vi gider have og tusind andre ting, som vi nu har overladt til centralmagten i Bruxelles.

Og hvad er så en mulig anden – og bedre – løsning. Naturligvis at agere mellemfolkeligt. Vi skal mødes med de lande, der er villige. Uden hensyn til deres tilknytning til EU og NATO – de to redningsbåde, som er utætte. Altså i et forum af lande, som vil stå sammen. I dette mellemfolkelige forum kan man ”nøjes” med at drøfte det, som sagen drejer sig om – at forsvare vores frihed gennem gensidig militær støtte og garantier. Altså at forsvare friheden uden at vi skal afgive den. Det er en nødvendighed, hvis USA’s totale NATO-svigt og EU’s hovedløse uenighed gør det åbenbart, at begge redningsbåde må forlades. At forudse EU’s

og NATOs mulige sammenbrud er rettidig omhu.

Og – ikke mindst – så skal vi mødes med de øvrige nordiske lande, som kunne blive en særlig tryk kerne indenfor den førnævnte større kerne af villige lande. Et nordisk forsvarsforbund med et integreret militær og styrkelse af det nordiske SAMARBEJDE (det modsatte af EU’s SAMMENSLUTNING) vil også give Grønland og Færøerne mulighed for at forblive i et nordisk ”rigsfællesskab”, der ikke ustandselig anfægtes – som det sker med det nuværende danske rigsfællesskab. Der hører de hjemme, mellem brødrelande, der vil dem vel og vil forsvare dem. Ligesom et nordisk samarbejde er et godt alternativt til EU. Det giver os vores

frihed tilbage og placerer også os i et trygt slægtskab.

Det danske folk har næppe nogensinde i nyere tid (bortset fra besættelsen 1940-45) haft mindre frihed og selvstændighed. Selv under enevælden tog øvrigheden langt mere hensyn til det, som var i det danske folks interesse, end man kan forvente af EU, hvor vi har afgivet måske over halvdelen af vor frihed mod til gengæld at få 3-4% indflydelse på, hvad der sker i de andre medlemslande.

Aldrig kan et folk forgå, som ikke vil det selv.

Det er en sandhed, som både indeholder håb om en genfødsel og trussel om evig død.

Nødvendigt Forums HJEMMESIDE

Besøg os på

www.nodvendigt-forum.dk

Vedtægter for **Nødvendigt Forum**

§ 1.

Nødvendigt Forum har som formål:
- på folkestyrets grundlag gennem oplysning at hævde Danmarks selvstændighed som frit og folkestyret land, der samarbejder mellemfolkeligt og mellemstatsligt med andre europæiske lande og med lande uden for Europa i sager af fælles betydning.

- Nødvendigt Forum arbejder for, at Den Europæiske Union opløses og erstattes af et ikke centralstyret samarbejde mellem Europas lande.

§ 2.

Nødvendigt Forum virker ved udgivelse af bladet af samme navn, gennem studiekredse og oplysnings- og debatmøder, og gennem samarbejde med andre foreninger og bevægelser.

§ 3.

Enkeltpersoner, der kan tilslutte sig bevægelsens formål, kan optages som medlemmer. Kontingentet fastsættes af landsmødet.

§ 4.

Bevægelsens højeste myndighed er det årlige landsmøde, som indkaldes med et varsel På mindst 4 uger.

§ 5.

Bevægelsen ledes af en styrelse på indtil 15 personer, hvoraf halvdelen er på valg hvert år.

Landsmødet skal godkende vedtægter, regnskab og budget.

Der vælges 2 revisorer og 1 revisorsuppleant for 2 år ad gangen.

§ 6.

Beslutninger på landsmødet træffes ved simpelt stemmeflertal. Stemmeret og ret til af blive valgt til styrelsen har ethvert medlem, der har betalt kontingent.

§ 7.

Vedtægterne kan kun ændres med 2/3 deles flertal af de stemmeberettigede på 2 hinanden følgende landsmøder med mindst 5 måneders mellemrum.

§ 8.

Forslag til vedtægtsændringer, der ønskes behandlet på landsmødet skal være styrelsen skriftligt i hænde senest 4 uger før landsmødet. Forslag til valg af kandidater skal være styrelsen skriftligt i hænde senest 1 uge før landsmødet.

§ 9.

Styrelsen nedsætter efter behov arbejdsudvalg af styrelsen eller af medlemmer uden for den. Udvalgene og deres sammensætning offentliggøres i bladet.

§ 10.

En kasserer varetager bevægelsens økonomi, og der aflægges et årligt regnskab. Regnskabet følger kalenderåret. Regnskabet offentliggøres. Kassereren og et styrelsesmedlem kan tegne foreningen i alle økonomiske forhold.

§ 11.

I tilfælde af opløsning, skal evt. økonomiske midler gå til oplysningsarbejde, der er i overensstemmelse med bevægelsens formål. Opløsning af bevægelsen kan kun finde sted efter bestemmelserne i § 7.

November 2022